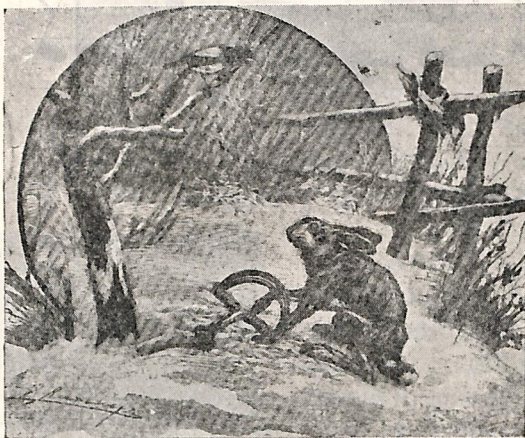

Кацнала тамъ наблизо свраката и почнала да се подсмива:

— Тъй ти се пада, страхливецо... Уплашишъ ли се отъ нѣщо, ти забравяшъ ума си...

— Ехъ, заплакало отново зайчето, колко сте вие жестоки и несправедливи съвѣтници и сѣдии! Давате ми съвѣтъ за въ бждаще какъ да се пазя... Туй е добро нѣщо, ала сега не може ми помогна... Защо вие не ме научите, какъ да се

отъ рва отъ тая бжда!... Такъвъ съвѣтъ ми е потрѣбенъ...

Въ това врѣме дошелъ край капана единъ селянинъ и казалъ:

— Ахъ, ти злочесто зайче!

Не за тебе азъ заложихъ този капанъ, а за вълка и лисицата... Тѣхъ искахъ да ми паднатъ на ржката... А ти, миличко, защо ми си такова сухо, мършаво... само кожа и кости... Хайде върви си живо и здраво!...

Той пустналъ зайчето на свобода и то литнало на кждѣ му очитѣ видятъ.

Зеленгоровъ.

